

GUINAR. DO

associació de veïns
"JOAN MARAGALL"
BUTLLETI n° 20

4238
Taula rodona:
ELS PARTITS POLITICS I EL BARRI

ELECCIONS

ASSOCIACIONS

Es convoca pel proper dilluns dia 27
de Juny, a les 9 del vespre en primera i
a les 10 en segona convocatòria la

ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA

amb el següent

- ORDRE DEL DIA -

- 1 - Eleccions de la Junta Directiva
- 2 - Modificacions de quotes
- 3 - Paper de l'A. de V. a partir d'ara; criteris,
Futur. Alternativa Municipal.
- 4 - Decret regulador del nom de les Associacions
- 5 - Precs i preguntes

Pels càrrecs a renovar es presenten els
següents socis:

Vice President - Marc Villar

Tresorer - Miquel Portell

Vocals - Martí Teixidó

- Santiago Bartomeu

- Amadeo Roca

- Joselina Dalmau

- Joaquim Franch

- Josep Gallén

.

L'Associació de Veïns "Joan Maragall", us convida
a la

GRAN REVETLLA DE ST. JOAN

=====

que s'organitza a la Plaça d'Alfons X, davant del Parc
de les Aigües, el dijous dia 23 de Juny a partir de les
8 del vespre.

Hi haurà jocs infantils, gran foguera i ball ame-
nitzat, per l'orquestra Mirasol, coca, xampany, entrepans
i begudes.....

Us hi esperem a tots !

LA CAIXA DE TOTS

CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL
DE BARCELONA

EN EL GUINARDO ENS TROBAREU A L'AVINGUDA VERGE DE MONTSERRAT 192-194

AGENCIA VERGE DE MONTSERRAT

LES ASSOCIACIONS ENTRE EL SANTORAL I LES ELECCIONS

Les associacions de veïns s'estan afrontant actualment amb dos problemes de caire molt diferent: el decret del ministeri de Governació sobre la "santificació" del nom de les associacions, i el període electoral que fa que, com a molts altres sectors de la vida ciutadana, molta dels socis més actius "fugin" per a treballar políticament aquesta curta campanya electoral.

Els dos problemes poden portar a les associacions importants perills: el decret, perquè atempta contra l'espai ciutadà i democràtic que hem guanyat amb la nostra lluita continuada i no sempre escoltada. El període, la campanya electoral, perquè pot portar a les associacions i als barris la creença que el dia 15 se solucionaran per art d'"urna" tots els problemes que tenim plantejats, nosaltres, el moviment ciutadà i el poble en general.

La gent que fem el butlletí hem volgut col·locar el nostre gra de sorra per aclarir aquests moments de confusió electoralista, convocant a l'entorn d'una taula a la major part dels partits democràtics presents al barri perquè ens parlessin sense embuts del què significa el pròxim dia 15.

Com podreu veure pàgines més endavant, els representants dels partits assenyalen alguns perills que envolten, a més del que nosaltres ja hem esmentat, a les associacions actualment: el perill de creure que aquestes eleccions ho són tot. El perill de pensar que els problemes que patim als barris se'ns arreglaran d'un cop amb la democràcia de Suárez.

Tots nosaltres, però partits i col·laboradors del butlletí, pensem que els problemes quedaran. I que malament rai si ho confiem tot als representants sorgits de la votació del juny. Fins i tot les eleccions municipals pròximes -ajornades ja fins l'any vinent-, tot i ser molt més importants per a nosaltres que aquestes, no ens solucionaran tots els problemes. Caldrà com ara, potser altres formes, lluitar i treballar de valent perquè se'ns escolti i perquè les nostres reivindicacions siguin satisfetes.

Pel que fa a la "santificació" de les associacions, amb el que el govern Suárez vol dividir als barris i minar la fortalesa d'unes associacions actualment massa inquietants per al poder, ni que dir que per a nosaltres, aquest "santoràl" és un vot contra la democràcia. I no els volem, aquestes vota.

SUMARI

* Editorial	pàg. 3
* Cap vot pel continuisme	" 3
* Frederica Montseny al Guinardó	" 4
* Conservar la pròpia identitat	" 6
* Amnistia Total!	" 7
* Primer les persones, després els cotxes	" 7
* Taula rodona: Els partits polítics i el barri	" 8
* Calaix de Sastre	" 12

MAIG-JUNY - 1977

BULLETI Nº20 A.V. JOAN MARAGALL-GUINARDÓ
La Bisbal, 40-42 D.L.B-39514/1973
Imprimeix Xaloc. Concepció Arenal, 261
Barcelona

Ni Linati, ni Figueras, ni Suárez

Cap vot pel continuisme!

Les eleccions s'apropen; ja són a la cantonada. Allò que ens van negar durant tants anys els franquistes, ara es veuen obligats a concedir-ho. No és un regal que ens fan, és una victòria arrencada pel poble. Per poder-hi arribar centenars d'homes han patit presó i exili.

Això no ho oblidem. Com tampoc no es pot oblidar que mentre la immensa majoria de la població no tenia cap altre dret que callar per força, uns quants pocavergonyes s'aprofitaven de la manca de llibertat i control popular i feien el seu agost amb la especulació, la corrupció, els negocis bruts...

Aquests homes es presenten ara sota la careta de "demòcrates de tota la vida". No els votarem. No votarem ALIANZA POPULAR ni la seva sucursal catalana CONVIVENCIA CATALANA formada pels homes de la dictadura. Els coneixem prou!!

Però al barri hi tenim altres exemples de "demòcrates de tota la vida". Aquí hi tenim el senyor JOSE ANTONIO LINATI, d'ALIANZA POPULAR-CONVIVENCIA CATALANA, president del Consell d'Administració de la Companyia d'Aigües que segueix negant-nos el Parc de les Aigües. No el votarem pas.

Tenim també un record imborrable de JOSEP MARIA FIGUERAS, líder de la LLIGA DE CATALUNYA, especulador immobiliari, responsable de les destrosses de la Hispano Francesa i dels terrenys i construccions del camp de l'Europa. No el votarem pas.

Finalment, tenim els "homes del president", els criats de Suárez. Ens en recordem ben bé de CARLOS SENTIS, de la UNION DEL CENTRO DEMOCRATICO, franquista de tota la vida que participà en aquell invent anomenat "Consejo General de Cataluña", un bord succedani de la Generalitat. Ens en recordem del president Suárez, de la seva política econòmica antipopular, dels fets sagnants d'Euskadi, de les prohibicions, dels partits encara no legalitzats, de les "amnisties" amb comptagotes...

De sobres sabeu què ens donaran ALIANZA POPULAR-CONVIVENCIA CATALANA o la LLIGA DE CATALUNYA o la UNION DEL CENTRO DEMOCRATICO: corrupció, especulació, dictadura. I el que volem els veïns del Guinardó és llibertat, amnistia i estatut d'autonomia. Tal com recomanava a la seva última plenària l'Assemblea de Catalunya, el barri donarà el seu vot a aquells partits democràtics i catalans que defensin els quatre punts de l'Assemblea.

Al Guinardó votarem no al continuisme franquista.

L'Agustí Pons, periodista, company i autor del recentment aparegut llibre "Converses amb Frederica Montseny", ens explica la visita que la Frederica Montseny efectuà al nostre barri amb motiu de la seva primera visita a l'Estat espanyol després de 38 anys d'exili.

Com a responsable directe del seu viatge -tal com ell ens diu al seu article- l'Agustí Pons fou un dels que l'acompanyà durant gairebé tot el temps que romangué per Barcelona i que pogué -per tant- copsar d'una manera directa les impressions i els sentiments que fluïren en aquella dona en tornar a veure aquells carrers, aquells racons i aquelles cares que durant tants anys li havien estat prohibides.

Es per això doncs, que malgrat no ser del nostre barri, a requeriment de l'equip del butlletí, ens ha ofert aquest article que descriu molt clarament uns moments emocionantíssims -encara que ell ens digui que a la Frederica no li agrada massa exterioritzar els seus sentiments- que ben segur recordarà per sempre més junt amb aquells records que encara té vius d'un Guinardó diferent del d'ara, d'un Guinardó menys atapeït, menys especulat i de tota una sèrie de fets que succeïren al nostre barri i que ara són història.

Referent a la proposta que l'Agustí Pons fa al final del seu article, podem afegir-hi que gràcies a les gestions dutes a terme per alguns membres de l'Associació, la Frederica Montseny en una segona visita a Barcelona, el passat mes de maig va poder visitar l'interior del que fins l'any 39 havia estat la seva casa al Guinardó.

J.C.N.

FREDERICA MONTSENY AL GUINARDÓ

De totes les visites que va fer Frederica Montseny durant la seva primera i curta estada a Barcelona -poc menys de setanta dues hores- la que més fortament la impressionà fou, sense cap mena de dubte, la que va fer al Guinardó, concretament, a la casa que porta el número trenta-set de l'actual carrer d'Escornalbou. Tinc davant meu el butlletí de novembre-desembre de l'Associació de Veïns del Guinardó on la mateixa Frederica explica què va representar per a ella i per a la seva família -i per a molts militants anarcosindicalistes- aquesta casa i aquest barri del Guinardó. L'escrit de Frederica, diligentment provocat i ampliat per Jaume Fabre, crec que és prou explícit. A més a més, no sóc veí del barri i, per tant, em sembla que el meu testimoni té, únicament, l'interès de qui va acompanyar a Frederica des de Tolosa fins a Barcelona i va romandre al seu costat, practicament durant tota la seva estada a la nostra ciutat.

Vàrem arribar a Barcelona a primera hora de la tarda del dimarts, dia 27 d'abril. Després de la rebuda que a Frederica feren els responsables de les editorials Laia i Galba -patrocinadores del viatge- i els dirigents i militants de la CNT, tingué lloc un sopar a una llibreria del centre de Barcelona on acudiren uns quants periodistes i companys i amics de Frederica. Ja allà, en una llarga sobretaula, Frederica -plenament eufòrica i amb una

energia que ens va deixar a tots un xic astorats- va manifestar el seu desig de visitar el barri del Guinardó, l'endemà mateix. I així ho ferem dimecres al matí. Ella ho portava de cap i va insistir en anar al barri abans de fer qualsevol altra mena de passejada per Barcelona. Hi arribàrem prop de les deu i la veritat és que, malgrat que no es va avisar ningú i que la visita era -com es diu- "de rigorós incògnit" vàrem cridar un xic l'atenció dels veïns i, sobre tot, de les veïnes que a aquella hora feinejaven o anaven a la compra. Cal tenir en compte que amb Frederica viatjaven sempre la seva germanastra Maria, un vell militant de la CNT de Tolosa, una discreta protecció que anava a càrrec de la CNT de Barcelona i jo, com a responsable directe del viatge. En la visita al barri, a més a més, ens acompanyaven un fotògraf i una periodista que coneixien, de feia temps, a Frederica.

Comprenc que pels veïns de l'encara tranquil carrer d'Escornalbou veure com arriben dos cotxes, com s'aturen davant del número trenta-set, com d'ells baixa un fotògraf amb tots els seus voluminosos estris i dues senyores -la Frederica i la Maria- ja grandetes i amb cara de "personatges", com es posen tots plegats davant la casa i comencen a assenyalar aquesta i aquella finestra, és un espectacle no gaire corrent. El fet és que mentre comprovàvem que la porta era tancada i la casa deshabitada, una senyora que sortia del

portal que es troba just davant el número trenta-set, amb el cistell a la mà, va quedar-se un moment parada, va apressar el pas per travessar el carrer i es va fondre en una abraçada amb Frederica. De seguida es van reconèixer. Van començar les explicacions llargues i tristes, la història de la degradació paulatina d'aquesta casa, a partir de l'any 1939 -quan Frederica i tota la seva família incloent-hi la de la Maria) varen deixar-la sense endur-se'n res més que els vestits que portaven a sobre- fins que quedà definitivament deshabitada, ja fa uns quants anys.

La casa, per fora, es conserva tal com era abans del 1939. Frederica i Maria recordaren amb emoció continguda però patent -no crec que a Frederica li agradi massa exterioritzar de forma espectacular els seus sentiments- l'habitació on escrivia l'Urales; (Joan Montseny), pare de la Montseny; aquella finestra molt aprop de la qual havia nascut Vida, la filla gran de Frederica; el terrat, sempre ple de coloms, amb gran desesper de Soledad Gustavo (Teresa Mañé), mare de Frederica que deia, en broma, que gastaven més en besces que en el menjar de la família; el pati on creixien les gallines que mai no arribaven a matar perquè el terrible pare Urales, la terrible mare Gustavo, la terrible filla Montseny -els terribles "ogres" que quasi es menjaven vius els nens- els hi posaven tant d'afecte que, fins i tot, els hi posaven nom i

es resistien a sacrificar-les. Es conserva, també, a l'altra banda del jardí, el magatzem que servia de redacció, taller i tot el que fes falta, de "La Revista Blanca", en la seva segona època, i de les publicacions que la família Montseny editava: "La Novela Ideal", "La Novela libre", col·leccions de novel·letes molt llegides per la classe obrera d'aquells

temps i en les quals Frederica havia publicat més de vint títols.

A la primera veïna s'hi havia afegit una altra i, encara, de botigues de més avall sortien caps encuriositats molts dels quals, a ben segur, degueren reconèixer a Frederica. Ara, recordaven que, durant la guerra, s'havia

construït un refugi a la torre en la que vivien els Montseny i que, en cas de bombardeig, allà hi anaven molts veïns del barri. Recordaven, també, que, a voltes, era la mateixa artilleria antiaèrea, instal·lada dalt de tot del Guinardó, la que donava alguns ensurts. "La casa -li deia la primera veïna, amb els ulls rojos- val més que no la vegi per dintre. Està calent." "La casa" havia estat molt freqüentada per Seguí i Pestaña -el primer, amb eternes discussions amb Urales; el segon, gran amic de Frederica, malgrat les discrepàncies que entre ells varen existir; per Durruti i Ascaso, per exemple, quan varen tornar de llurs confinaments durant la II República; per Max Nettlau, el més important historiador de l'anarquisme, a qui Frederica salvà de morir els primers dies de la revolució quan uns elements exaltats anaven a afusellar-lo tot creient que es tractava d'un espia alemany.

Frederica i Maria, després de la visita al carrer d'Escornalbou, visitaren la Font del Cuento, on molt sovint anaren a passejar amb les seves filles petites. Després, un breu recorregut ple de records puix que, com ja explica Frederica en l'article que va publicar en aquesta mateixa revista, eren molts els militants o simpatitzants anarcosindicalistes que vivien al barri. L'endemà varem visitar les Rambles, la Barceloneta, Montjuïc. Però la Barcelona de Frederica és, evidentment la del Guinardó. Del carrer d'Escornalbou se n'anà amb el cor encongit. La casa abandonada era ben bé el símbol de l'intent d'ofegar una força que, amigrat tot, ara reneix amb ímpetu i que mai, ni en els més durs anys del franquisme, no va deixar d'existir. L'estada, a partir del 1939 i durant una colla d'anys, del policia Polo, fou endebades: la carcassa pot haver quedat tocada però per dins hi ha la mateixa empena.

Voldria acabar l'article amb un suggeriment a l'Associació de Veïns "Joan Maragall" del Guinardó i als companys i amics de la Frederica. No fóra possible que Frederica pogués tornar a viure en aquesta casa? No he parlat pas amb ningú del tema. Crec, però, que la idea és viable si tenim en compte que la torre és abandonada. Podria estudiar-se el cost de l'arranjament interior de l'edifici i les peculiaritats del contracte d'arrendament. Per què no provar-ho?

AGUSTI PONS

Durant la seva estada a Barcelona, visità el carrer d'Escornalbou i la Font del Cuento.

floristeria

CERVELLO

Av. V. de Montserrat, 194 bis
Tel. 236.19.83
BARCELONA - 13

JORDI BAS

reparacions
d'electricitat
i fontaneria

UAB

AVDA. V. MONTSERRAT, 117 : - T. 256 37 38 - BARCELONA-13

CEDOC

contra el decret sobre associacions de veïns

El diumenge dia 22 de maig es va celebrar en el Parc Güell un acte convocat per la Coordinadora d'Associacions de Veïns de la província de Barcelona, contra el decret del Ministeri de Governació que just un mes abans -el 22 d'abril- condemnava a les associacions de veïns a canviar-se de nom i negava a les encara no legalitzades la possibilitat de fer cap acte públic.

En l'acte es va fer públic el comunicat elaborat i aprovat per la coordinadora que, per aquesta qüestió havia mantingut des d'aquell dia 22 d'abril tres importants reunions: la primera a Terrassa, la segona a Mollet i la tercera a Barcelona. Si primer aquesta coordinadora només funcionava a nivell de les associacions encara no legalitzades, el decret de Governació va servir com a detonant per la unió de les associacions legals i les no legals, les federades i les no federades. Unió que es concretà en la lluita contra l'esmentat decret, "atemptatori al dret d'expressió democràtic dels ciutadans i al pluralisme intern de les associacions de Veïns", en paraules del president de la Federació de Barcelona, Pons Valón, en roda de premsa on va ser feta pública la posició d'aquesta entitat ciutadana.

BOICOT I DESOBEDIENCIA

Coincidint -sospitosament- amb els preàmbuls electorals, el decret del 22 d'abril, publicat en el Butlletí Oficial de l'Estat, apareixia en un moment en què les associacions de veïns tradicionals estaven en crisi interna de creixement i de posició davant les eleccions i en el què les no legalitzades dedicaven tots els seus esforços a ser legals i a comportar-se com a tals, amb la permisivitat del govern civil de Barcelona.

Els aspectes més importants del decret són:

- Afecta totes les associacions de veïns, de pares d'alumnes, cases regionals o qualsevol altra entitat legalitzada o en tràmit de legalització que estigui acollida a la llei d'Associació de 1964.
- Prohibeix que la denominació d'una associació es refereixi únicament a una demarcació territorial, sigui de barri, població, districte, etc. Amb aquest mateix problema es va trobar la nostra associació que, a l'hora d'inscriure's va haver de posar-se Associació de Veïns Joan Maragall.
- Indica que la denominació de cada associació ha de ser un "patronímic", és a dir, algun nom propi, tal com es va fer en el cas de la nostra associació. El motiu al·legat pel decret és que cap associació no pot apropiat-se en exclusiva del nom del barri o regió.
- Dóna un termini de trenta dies -que es van complir el mateix dia en què se celebrava l'acte al Parc Güell- perquè les associacions ja legalitzades renunciïn al nom que ara tenen reconegut i que les identifica davant socis i ciutadans, i n'agafin un de nou. Per a les associacions en tràmit de legalització, el termini era de 15 dies.
- Amenança de suspendre les activitats de les associacions ja legals que no reneguin del nom, i de no legalització de les que esperen llum verda des de fa temps. Aquesta amenaça es compliria quinze dies després d'acabat el termini donat en cada cas per a fer el canvi de nom.
- Com a element del decret, al marge del canvi de nom, hi apareix que les comissions gestores de les associacions que esperen la legalització no organitzin actes públics de cap mena. Es trencava així el marge de tolerància que recentment observava el govern civil amb aquestes nombroses associacions -a tota la província de Barcelona, només, es calcula que són un centenar- que actuaven com si ho fossin, amb el nom de comissió gestora (a Barcelona ciutat estan en aquest cas les quatre de l'Esquerra de l'Eixample, Hostafrancs, Casc Antic i Fort Pius).

AVE MARIA
PURÍSSIMA!!

SANT
ANTONI
GLORIOS!

ASSOCIACIÓ DE
VEÏNS

MARE DE
DÉU... SENYOR!!!

HO VEU
COM LA DEMOCRÀCIA
NO ÉS TAN DOLENTA?

FINS I TOT
ELS ROJOS ES
CRISTIANITZEN...

SÍ...
FA GOIG

ASSOCIACIÓ DE
VEÏNS

'CAGONS SATANA'S!!!

TRANQUILA DONA.
QUE NO ANAVA
PER NOSALTRES...

I A MÉS,
EL MARTÍN
VILLÀ NO ÉS UN
SANT, PRESISAMENT

AIXÒ SÍ
QUE ÉS
VERITAT

HO VEU,
DONA?

Davant les conseqüències del decret -fer perdre amb el canvi de nom la popularitat i l'espai democràtic guanyat, amb el confusio- nisme que això crea sens dubte en el ciutadà, i desmobilització de les associacions (cal tenir en compte que totes les associacions po- den ser il·legals segons aquest decret, si cap no es canvia el nom) cara a les eleccions-, la reacció fou unànim: unió a nivell provincial i sense tenir en compte les distincions administratives i boicot al de- cret concretat en desobeir-lo, a l'espera que no es compleixin les amenaces i tot acabi en fer volar coloms per part de Governació.

ALTRES MESURES DE LLUITA

La recomanació del boicot al decret s'ha volgut impulsar a nivell de tot l'Estat espanyol, independentment de la situació legal de les dis- tinctes associacions i federacions i sense distingir tampoc a les que no estan afectades. De moment només s'ha donat el cas que a Ma- drid, anteriorment a la promulgació del decret, algunes associacions en tràmits de legalització, davant les recomanacions dels funciona- ris de Governació, van cedir a seguir les normes del decret.

Una altra mesura adoptada ha estat l'elevat recurs legal contra l'es- mentat decret per considerar que és contrari al dret, ja que limita greument la llei d'Associació de 1964, aprovada en les Corts i, per tant, de rang superior.

De moment, falta saber quin tipus de mesures prendrà el govern davant aquesta contestació: si aplicarà el decret o si, com indicava recentment a la premsa el president Pons Valón, tot acabarà "en el més vergonyós dels oblits".

CONTRA L'"ESTRANYAMENT", CONTRA L'INDULT:

AMNISTIA TOTAL!

Quan surti aquest butlletí els presos bascos poden estar tots al car- rer, que no pas a casa, ja que molts d'ells hauran anat a parar a Bèl- gica, Dinamarca, Noruega o Àustria. La decisió del govern Suárez d'"estranyar" els presos polítics euskara en comptes d'indultar-los -parlar d'amnistia total hores d'ara resulta un tant cínic, i ara hom prega per un indult abans que un "estranyament"- ha convertit el panorama electoral base en una barreja confusional, després de tant de temps d'un clam popular per l'amnistia que recentment va costar la vida a sis persones i a un policia armada.

El clam del poble, però, no ha estat en va. Els presos més destacats del País Basc (els cinc del consell de guerra de Burgos), Izko de la Iglesia, Sarasketa, Garmendia i Eva Forest -que ha passat trenta-tres mesos a la presó sense judici, acusada de participar en l'atemptat a Carrero Blanco i en el carrer Correu- han sortit de les presons. Només Eva, però, ha pogut anar a casa seva. Els altres estan repar- tits entre Bèlgica i Dinamarca.

Encara resten presos als penals, però. I no només de bascos. Es probable que quan surti aquest butlletí estiguin fora Josep LLuís Pons Llobet i Josep Massana, amb cinquanta-set i quinze anys de presó respectivament. Si surten, no cal dir que hauran estat allibe- rats en gran part per l'acció d'aquest poble, el basc, que ha aplegat al seu voltant en la lluita per l'amnistia a seixanta-cinc alcaldes i a totes les organitzacions polítiques i sindicals. Les comissions ges- tores, el paper dels advocats i les accions continuades són gestos que només s'han produït al País Basc i que han trobat el seu guany en l'alliberament, per bé que sigui en forma d'aquest eufemisme que se'n diu "estranyament", de la majoria dels seus lluitadors més destacats. El govern Suárez davant d'això ha hagut d'amollar.

A poquet a poquet, en silenci, perquè no puguem creure que l'hem guanyat, el govern Suárez anirà deixant anar els presoners per tal de garantir-se una normalitat electoral que la manca d'amnistia podia alterar en el País Basc. Les eleccions ara se celebraran segurament amb normalitat. No oblidem, però, que l'"estranyament" és una pen- i que l'indult no és una amnistia, ja que no desapareix el deli- cte en el codi penal. Malgrat les eleccions, la lluita continua: lliber- tat, amnistia total i estatuts d'autonomia per qui els vulgui. Però, sobretot AMNISTIA TOTAL !!

CINTURO DE RONDA:

Primer les persones, després els cotxes

Els veïns de la ronda Guinardó, de la part dels carrers Castillejos i Cartagena, van sortir al carrer el 27 de maig i van parar les obres del Cinturó entre aquests carrers, interrompent el tràfic. Des de llavors, els cotxes no poden passar per aquell tram.

Aquesta decisió dels veïns va ser presa davant la inutilitat de les nombroses entrevistes que s'han fet amb els serveis tècnics de l'A- juntament per tal d'arribar a una solució satisfactòria al pas per a vianants que ha de creuar el Cinturó de Ronda.

Els veïns hi volem un pas amb una escala de tres metres amb ram- pa per a minusvàlids. Els tècnics diuen que això no és possible per- què no hi ha espai, però cal dir que l'espai que hi manca és el que l'Ajuntament va vendre, a l'any 1973, a una empresa constructora. L'Ajuntament es va vendre -insistim- un sobrant de carrer -carrer "Buena Suerte"- que pertany a tots els ciutadans, a una empresa privada.

Al dia següent de parar el tràfic, es van presentar a la nit el delegat de Serveis i el conseller Costa Ugeda per a calmar els ànims. L'ende- mà, una comissió de veïns va anar a l'Ajuntament per parlar amb Pujadas i Solans. Pujadas, delegat de serveis, va prometre que es fa- rà el pas tal com el volem els veïns. Més tard, Solans ha dit que hi ha bones perspectives per tal que l'empresa propietària del carrer el torni al barri. De tota manera, de moment només hi ha promeses.

Des de llavors, el tràfic i les obres estan interrompudes, i els veïns esperem i exigim que les promeses es compleixin. Tal com deien les nostres pancartes, "primer són les persones i després els cotxes". Ja n'ha causat prou de problemes el Cinturó per haver d'aguantar més!

ELS PARTITS POLÍTICS I EL BARRI

La presència dels partits polítics als nostres carrers i places és un fet nou, després de quaranta anys de clandestinitat. Amb motiu de les eleccions la seva veu s'ha fet sentir ben fort. Per això avui portem a les pàgines del butlletí l'opinió d'un grup de veïns de diversos partits sobre quina és la seva posició davant del treball a barri. De cop i volta la vida col·lectiva s'ha enriquit amb aquesta pols d'atracció política. Però també ens queda la recança de què les entitats de "sempre" -en especial les Associacions de Veïns- no es regin afectades negativament. Amb aquesta taula rodona (celebrada el 25 de maig) encreuem el tema, que caldrà anar desenvolupant en el futur.

Aquesta són els participants que assistiren, d'una convocatòria més ampla que vàrem fer. La gamma de partits que recull és prou oberta com per poder oferir un ventall d'opinions força complet.

Antoni Roca del PSUC (Partit Socialista Unificat de Catalunya)
Ferran Anguita del PTE (Partit del Treball d'Espanya)
Assumpta Calbré del PC (Partit Carlí)
Rafael Hinojosa del CDC (Convergència Democràtica de Cat.)
Josep Ramon Badia del "Bloc" (CUP)
Joan Vilarnau del PSC(C) (Partit Socialista de Catalunya)

Assumpta Calbré

RAFAEL. El que nosaltres veiem és que després de les eleccions els partits s'han de plantejar molt seriosament el potenciar les A. de V. De fet, al Guinardó solament hi ha 1000 socis i és un barri molt populós; això vol dir que tant les A. de V. com els partits polítics encara són una minoria davant la gran massa no sensibilitzada. L'associació és un plantejament perfecte per tal de sensibilitzar la gent i per tant els partits l'han de potenciar sense cap ànim de monopolitzar la seva gestió que s'ha de distingir molt bé de la política de partit.

J. RAMON. Una intervenció que ha sortit tractava de distingir clarament les tasques que el militant de partit fa com a partit i les que fa com a membre d'una A. de V. A mi em sembla que en això no hi ha cap diferència, doncs un militant de partit tracta de dur la seva política tant quan fa un míting com quan intervé en el si d'una A. de V. Penseu que això es continuarà fent i malament si no es fes. Em sembla que molta política han deixat una mica de banda les A. de V. per tirar endavant el treball de la campanya electoral. És cert que els partits populars són els que menys diners tenen per llogar persones que els pintin les parets i els enganxin papers com és el cas d'Aliança Popular; però penso que nosaltres hem de fer un gran esforç, sobretot perquè hi ha luites que estan presents en aquesta momenta a molta barria, empreses, etc. Em sembla que la nostra intervenció en aquesta momenta a les luites que es van desenvolupant, directament lligades a la proposta de política general que són aquestes eleccions, pot fer entendre molt clarament a la gent quines són les eleccions que ens proposa la monarquia.

BUTLLETÍ. Podríem començar parlant de com els partits arriben als veïns i quina resposta troben de part de la gent.

ANTONI. Si bé és veritat que és ara quan els partits polítics surten a la llum pública, també cal dir que ja havien tingut des de fa temps una presència al barri, inclosa aquella part que -per desgràcia- encara no estan legalitzats. Nosaltres constatem una bona acollida per part de la gent. Si en un principi la gent ens acollia amb certa sorpresa, ara comproem com hi ha un extraordinari interès i la gent ve a les nostres taules a comprar la propaganda del partit o ho consideren com una cosa normal.

També hem fet presentacions amb força èxit d'assistència. Donats els quaranta anys d'apoliticisme obligat, ara la gent té ganes de conèixer les diferents opcions polítiques. D'encà de tres o quatre mesos hem triplicat els militants.

FERRAN. La nostra presència al barri és la normal d'un partit que llista pels interessos dels veïns, fonamentalment a les A. de V. Últimament hem intentat fer presentacions públiques que han estat totes prohibides perquè encara som il·legals; l'assistència de gent ha estat nombrosa i els actes s'han fet igualment.

El que hem vist a les taules és que hi ha diversos sectors de públic: la gent més gran no té tanta reticència perquè la presència dels partits a la seva època era una cosa normal; els joves també ho accepten perquè molta estudien i la Universitat és una cosa política; el sector de mitjana edat potser és el més difícil d'arribar-hi perquè han estat educats a la postguerra i han patit una repressió molt forta.

ASSUMPTA. Bé, nosaltres estem encara en una situació d'il·legalitat, en què se'ns tolera. Veig molt important el treball que s'ha fet als barris; els partits polítics han impulsat les A. de V. Respecte a l'interès de la gent, trobo que és bastant. Ens farien falta moltes més taules i molta més gent per donar l'abast. Quan he estat a una taula he quedat sorpresa del material que s'arriba a vendre i a donar.

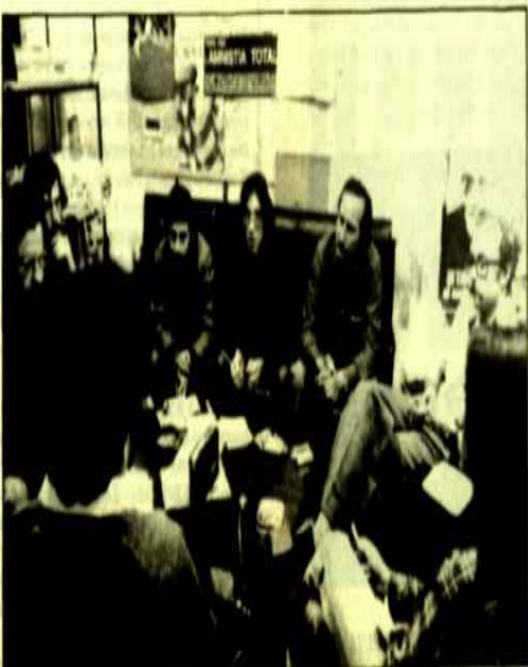
RAFAEL. Tota cercàvem una "tapadora" per a poder fer coses i aquesta "tapadora" era en moltes ocasions el treball a barris a través de les A. de V. Dit això, afegiria que s'està produint una clarificació dins dels propis veïns; els partits polítics, la seva sortida a la llum pública, està clarificant les coses. També constato l'afany de la gent d'informar-se. Quan saben que eta d'un partit, la gent et ve a cercar per demanar-te aquell paper o aquell escrit.

El que passa també és que em sembla que s'haurà de plantejar a fons la funció de les pròpies A. de V. Em temo que, en no necessitar els partits polítics les "tapadores", hi hagi una despoblació de les A. de V.

J. RAMON. Sobre el que ha dit el company, penso que les organitzacions polítiques tenim una gran responsabilitat per a què l'esquerri unitari que representen les A. de V. no es perdi. Sobre la presència al barri, donat el poc temps que fa que existeix el BLOC, ha sigut mínima. Hem notat una receptivitat molt forta per part de la gent. Coincidixo, doncs, en assenyalar aquest afany de conèixer; però a la vegada cal dir que hi ha una gran confusió i desinformació, sobretot a l'hora de desxifrar les diferències entre partits que es reclamen d'una mateixa ideologia.

I això es reflexarà a les eleccions -on la gent es guiarà més que per la reflexió per la gran invasió publicitària. Hi haurà gent, molta gent, que pensa una cosa i en votarà una altra.

JOAN. Nosaltres, ja des de la nostra constitució com a partit el novembre del 76, hem volgut estar presents als barris. I en aquesta presència també constatem un gran interès. Però, a la vegada, cal dir que no aconseguim arribar a la majoria del veïnat. Aquí al Guinardó disposem de local, hem fet presentacions de partit i de candidatura, montem parades, etc. Dins de les limitacions de mitjans econòmics que patim els partits de la classe treballadora, hem fet coses.

Antoni Roca

Per tot això, penso que l'assistència batalla serà després de les eleccions, quan la vida ciutadana s'hagi normalitzat. Quan tindrèm una opció serà quan hi hagi un canvi a la vida municipal i hàgim de donar comptes d'una gestió i hàgim de donar alternatives concretes...

J. RAMON. Voldria afegir el fet de què l'única manera possible de què les A. de V. funcionin és que hi hagi el màxim de transparència.

cia i de democràcia interna. Aleshores el primer punt que han de potenciar tota els partits polítics és propiciar aquesta democràcia interna, perquè si no el perill més greu no és tant que es monopolitzi una A. de V. per un determinat partit com que d'aquesta monopolització en surti com a conseqüència la mort d'aquesta A. de V.

BUTLLETÍ. Aquest ja és un tema nou. Creieu que les A. de V. quedaran supeditades als partits polítics, que seran monopolitzades?

ANTONI. La incidència que els partits polítics, i concretament el nostre, han tingut dins de l'Associació de Veïns del Guinardó

penso que ha estat positiva. El PSUC ha estat un dels promotors essencials de l'Associació. Aleshores el que sempre hem tingut molt clar -almenys ho hem intentat al màxim- ha estat evitar que fos l'Associació del partit. Si la gent està menys despolititzada del que hauria pogut estar potser es deu precisament a la creació de les A. de V. que han estat un vehicle a on la gent s'ha anat conscienciant en els problemes reals que té el barri; l'Associació de Veïns ha aglutinat d'alguna manera aquestes reivindicacions. Quan allò que dèiem de si algun partit polític intentava monopolitzar les associacions, jo voldria creure que això no està a l'ànim de cap partit, perquè crec que seria un total error, car la gent s'adonaria immediatament del joc. Jo penso, doncs, que els partits polítics han jugat un paper essencial a les A. de V. i que a partir d'ara l'han de jugar encara més, perquè les associacions han estat formades per a la defensa dels veïns del barri i de les seves reivindicacions concretes i no oblidem que una cosa és la política a nivell estatal o de país i una altra serà a un nivell municipal, i aquí és on es veuran els partits que veritablement defensen les classes populars i, aleshores, jo i el partit creiem que s'ha de donar la màxima importància a les eleccions municipals perquè són on s'escull a la gent que hi ha prop del poble i on el poble pot veure que és el que està fent aquella gent que ha sortit a les eleccions i on els partits hi han de jugar un paper molt important.

FERRAN. Nosaltres pensem que la feina principal de les A. de V. és la defensa dels interessos immediats dels veïns quan a la política municipal. Veiem que durant aquesta 5 anys les A. de V. han estat una mica extralimitades i han assumit altres feines de tipus més general i polític, com pot ser, per exemple, l'amistia. Nosaltres pensem que això ha estat donat a què no hi havia altres mitjans per fer arribar als veïns aquestes reivindicacions de tipus polític. Per una banda això ha estat bo per quan aquestes luites polítiques han arribat a un sector més ampli dels veïns i del poble; de totes maneres pensem que això ha tingut també un aspecte negatiu per quan això ha fet que la incorporació massiva dels veïns a les A. de V. es frenés per la por de molta gent a assumir aquestes reivindicacions polítiques.

El que també pensem és que un partit tingui una política de masses i que intenti resoldre els problemes més immediats del poble, no pot abandonar una associació de veïns, ja que demostraria clarament que només les han estat utilitzant com a catapulta polí-

JOAN.- Per nosaltres les relacions entre partits polítics i A. de V., entitats i organismes de barris, en el futur, es clarificaran bastant, perquè les A. de V. deixaran de fer el paper substitutiu que venien fent fins ara. Aleshores sí que els partits que juguin en aquestes entitats ho hauran de fer jugant-se una cosa que per ells és molt apreciada: el prestigi. Donat això, jugaran en aquestes entitats en funció de quins són els seus interessos, els seus objectius i la seva estratègia; pels més conjunturals, les A. de V. representaran un lloc per estar-hi molt de passada, per tenir-hi incidència en moments importants i no més. Nosaltres tenim plantejat l'objectiu d'arribar al socialisme. Pensem que l'estratègia no és la del partit, sinó que al socialisme si arriba per mitjà d'un bloc interessat en el socialisme que nosaltres anomenem "Front dels Treballadors", en el qual hi està tota aquella gent que forma part d'unes organitzacions com les sindicals o com les de veïns que estan interessades en enfonsar un model de sistema social que no els ha estat vàlid, com el capitalisme. En aquesta òptica creiem que és vàlid el nostre treball a les A. de V.

J. RAMON.- Voldria fer una precisió. No perquè s'hagi dit aquí sinó perquè ho hem llegit a documents i textos que han sortit sobre els moviments de barris i és el fet que sembla ser que d'ara en endavant es planteja la dicotomia entre que els partits polítics faran la política i que les A. de V. faran el que s'anomena "sindicalisme groc". A mi em sembla que les A. de V. en aquesta nova situació en què ens portarà la democràcia burgesa, limitada i delegada, no els hi podem deixar que juguin solament el paper diguéssim "sindicalista", sinó que han de jugar també un paper polític i davant d'opcions polítiques que es poden donar, d'agressions en forma de llei, de decrets que pugui donar el govern a l'Estat que es formi després del dia 15, les A. de V. han de donar resposta política concreta, perquè sinó trencaríem aquest marc unitari que és tan important per a les A. de V. i pels partits que es declaren d'esquerrers.

Josep Ramon Badia

BUTLLETI.- Doncs parlem d'eleccions. Quines creieu poden ser les repercussions als barris de les properes eleccions del dia 15 de juny?

ANTONI.- Aquestes eleccions nosaltres les resumim en dos termes molt concrets: dictadura o democràcia. Pensem que el triomf de la democràcia en aquests moments serà el que veritablement dongui el joc futur i la in-

cidència que es pugui tenir a nivell d'Estat, de nacionalitat i de barri. Això dependrà molt de la correlació de forces, ja que en funció d'elles es permetrà més o menys i es podrà avançar més o menys. És important, per tant, que el màxim de vots es decantin cap als partits democràtics. La incidència directa dins dels barris vindrà donada des d'aquí, perquè aleshores la representació que tinguin els partits democràtics dins de les Corts, donarà també una certa força a les properes eleccions municipals, que aquestes sí que són veritablement importants.

FERRAN.- Nosaltres pensem que si aquestes eleccions són guanyades per A.P. o per U.C.D., la situació que en sorgiria seria nefasta pels nostres barris perquè estariem igual o pitjor que ara. Pensem que l'única manera de garantir que les reivindicacions dels barris siguin resoltes, mentre no hi hagi una autèntica llibertat i una autèntica democràcia, és la constitució d'un front en què hi hagin reunides les forces democràtiques i que puguin dur a terme els programes dels barris. Pensem, però, que amb aquestes eleccions no s'acabarà ni el camí de lluita ni d'unitat per intentar resoldre els problemes que ens afecten.

Ferran Anglada

ASSUMPTA.- Nosaltres pensem que aquestes eleccions signifiquen ben poca cosa democràticament; pensem que potser van encaminades més que res per aconseguir una legitimització del franquisme i que per a Catalunya significaran el que tinguem una mica més de veu en el govern, cosa que fins ara no ha estat possible. Aleshores penso que de cara als barris hauríem d'anar tots a potenciar més que res les eleccions municipals que són molt més importants.

RAFAEL.- Crec que si bé és cert el que diu la companya, que probablement aquestes eleccions no són massa cosa, també crec que és cert que el barri no n'ha d'esperar tampoc massa cosa. Que ni ara ni possiblement d'aquí a 4 anys els problemes no vindran resolts pas de massa amunt. No seran, evidentment, unes eleccions democràtiques, però també hem de veure clar que el camí es fa, tal com deia en Machado, "caminant" i si els partits polítics aconseguixen una part de poder, per molt petita que aquesta sigui, sempre repercutirà en benefici d'una opció més clara i contundent pels barris que serà el que en definitiva permetrà unes eleccions municipals més democràtiques que a la vegada forçaran també unes eleccions properes també més democràtiques.

Rafael Hinojosa

J. RAMON.- A mi em sembla que la contradicció en aquests moments no està entre dictadura i democràcia. Em sembla que hi ha una proposta democràtica per part de les classes dominants i que s'està duent a terme. Em sembla que la legalització dels companys del PSUC i la futura legalització dels partits que encara no són legals després de les eleccions, són passos que comporta aquest projecte democràtic de la burgesia i que, per una altra banda, hi ha una proposta democràtica de les classes populars que em sembla que ha d'anar una mica més enllà de la simple consecució d'aquestes llibertats democràtiques. En definitiva, si hem d'anar a aquestes eleccions és per a demostrar la manca de llibertat de les eleccions, la manca de consecució de la solució dels problemes de les classes populars.

JOAN.- A mi em sembla que per la vida diària dels barris, aquestes eleccions poden significar dues coses en principi, i una tercera. Penso, en primer lloc, que com a ciutadans ho notariem si aquestes Corts poden ser constituents i si donen una constitució democràtica a l'Estat espanyol, que retorni a Catalunya les institucions i els principis de l'Estatut del 32. Per altra part penso que una tasca fonamental per tenir incidència als barris serà la llei municipal que surti d'aquestes Corts. Aleshores, en funció de quins resultats hi hagi a les eleccions municipals, si penso que això tindrà una incidència. Un punt per a mi un xic anecdòtic però que pot representar un pas endavant pot ser el que, després de les eleccions, "parlar de política" quedi una mica més a prop de la gent. Crec que la nova gent que vagi a les Corts podran acostar un xic aquestes Corts als centres més afectats que són els veïns.

Joan Vilarrasa

**pastisseria
bomboneria**

abril

Plaça Maragall, 5 Tel. 255 28 48

BARCELONA

LLOBET

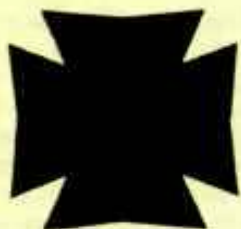
JOIES - RELLOTGES

25 ANIVERSARI!
(noces de plata)
Del 1 al 31 de juliol
des del 10% al 15%
de descompte

VERGE DE MONTSERRAT, 56-58
telf. 214 09 64

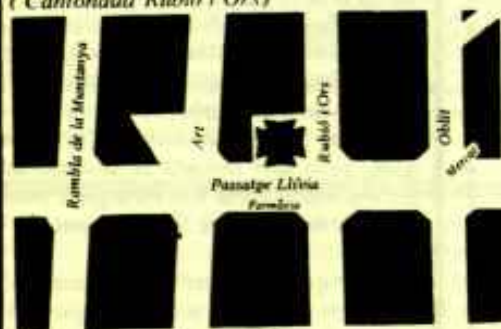
CONSULTORI A.T.S.

Passatge LLúcia, 52
(Cantonada Rubió i Ors)

injeccions
amb material d'un sol ús
presa de pressió
cures
condísis
embaràs,
grup sanguini, R.H.

visita a domicili
tels. 2197638
2355872
Horari: 11h. a 2h.
6h. a 8h.

Si us feu soci
d'aquest consultori d'A.T.S.
per 150 ptes. cada mes
podreu disposar
de tots els nostres serveis
amb el
50% descompte

EBENISTERIA ESPIGOL

**MOBLES D'ENCÀRREC
DECORACIÓ**

Varsovia, 155 - tel. 236 04 02
Barcelona-13

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CSIC

ELECCIONS: LA SOPA DE SIGLES HA ARRIBAT AL GUINARDO

En efecte, el Guinardó està patint, com qual-sevol altre racó de l'Estat la tempesta electoral. Els veïns prou feines tenen per estar al dia en la identificació de noves sigles que omplen les parets i les bústies, o per escollir quin dels mitings és més interessant o quin ve primer que l'altre.

Va començar la tanda de presentacions, al teatre de la parròquia Verge de Montserrat, la coalició Esquerra de Catalunya - Front Electoral Democràtic, que va ensopegar un dia de pluja intensa que va fer que l'assistència es reduís a un centenar de persones.

Després va seguir la Falange Autèntica, que va haver d'esforçar-se molt per fer entendre al veïnat que no és la Falange d'en Fernandez Cuesta, però que sí és la mateixa d'en José Antonio i que a més està per l'amnistia, les llibertats i l'estatut d'autonomia.

Seguidament va passar el Partit Socialista de Catalunya, que encara que va muntar tot un sistema d'altaveus a fora, només va omplir l'interior del teatre.

Però el "xou" el varen portar els ultres, en aquest cas, vestits amb l'uniforme negre i marró dels "nois" de CEDADE; el lloc: l'Institut Sant Josep de Calassanç. La curiositat dels estudiants del centre, per altra banda conegut per la incidència de les forces democràtiques d'esquerra, en el seu sí, va mig omplir la sala d'actes. Quan el timbre va avisar que era l'hora de tornar a classe, la gran majoria dels que hi eren sortiren de l'acte llençant comentaris al·lusius al caràcter feixista del mateix. Va entrar en acció el servei d'"ordre" que amb porres i cadenes va provocar una mini-batalla campal que va acabar amb alguns contusionats i més d'un cotxe apedregat.

Hem d'esmentar, també, el Miting del Partit Socialista Unificat de Catalunya al camp de fútbol de l'Europa que va reunir unes 8000 persones. Sens dubte l'acte polític més important que s'ha fet al barri.

Per fi, i per ara, el dimarts dia 7 de juny els partits no legalitzats que integren diverses candidatures organitzaven un festival de cançons catalana, també al Camp de l'Europa, amb la intervenció de cantants com en Llach, Maria del Mar Bonet o en Muntaner.

Però a part dels mitings i presentacions, la campanya electoral ha sortit al carrer i potser això li dona un caire nou, colorista, obert i lliure que no es correspon amb la situació que vivim per exemple fa tres setmanes. Avui, els "encoladors" van amunt i avall amb les seves galledes, brotxes, escales i altres materials enmig de les reaccions més variades dels que miren. Hi ha de tot: des d'aquell que es posa a cridar perquè li embruten la façana fins a aquell que demana un cartell pel seu taller o pel seu fill, passant per l'altre que pregunta si paguen bé perquè està buscant feina.

I no sols és això: les taules de propaganda estan per tot arreu i és molt fàcil adquirir en elles o inclús a algun quiosc, el "Treball" o "L'Esquerra de Catalunya"; els cotxes amb altaveus on s'intercala la cançó catalana i els himnes amb les proclames polítiques funcionen constantment; els tríptics amb els programes omplen cada dia les nostres butxaques pel carrer, al metro o a l'autobús.

Per altra banda, s'obren nous locals al barri: el del PSC al carrer Art o el que ha obert el PSOE per la campanya al carrer Telègraf, on durant tot el dia els militants preparen els cartells perquè a la nit surtin els equips de treballadors nocturns, esplèndidament pagats per cert, a empaperar els carrers del barri.

Val la pena afegir que tot allò del pacte de no agressió ha quedat oblidat, i encara que al barri no és el més freqüent, es pot afirmar sense por que estem davant la guerra del cartell: qui arriba últim, és qui es queda a la par; el que sembla en alguns casos bastant lògic ja que si els que vénen abans ho empaperen tot (cas del metro del Guinardó) els que vénen després tenen dues sortides: o tapen els altres o no en posen... i els temps no estan com per fer concessions.

EL DESASTRE DE LA SORTIDA DEL METRO DE SANT QUINTÍ

Malgrat les repetides queixes dels veïns del barri, sembla ser que l'única solució que troba l'Ajuntament per a fer front al problema que s'ocasiona a la sortida del metro de Sant Quintí els dies de pluja, és tirar quatre paletades de quitrà i de grava i esperar que torni a ploure, però sempre un cop ja ha plogut i els veïns s'han vist molestats. Es ben bé un exemple del que ha estat fins ara la política que a nivell ciutadà s'ha seguit des de la plaça de Sant Jaume.

A l'anterior butlletí, en parlàvem i el diari "Avui" del dia 25 del mes passat titolava "Al metro amb barca" una fotografia de la mateixa sèrie de les que publiquem aquí.

Creiem que les fotografies són prou eloqüents i la majoria de veïns del barri d'aquell sector en són suferts testimonis com per veure clarament la situació del problema i la urgent necessitat de què aquest se solucioni definitivament d'una punyetera vegada.

L'espectacle no pot ser més dantesc, gent saltant i salvant-se dels bassals i dels esquixos dels automòbils com si estiguessin participant en una cursa d'obstacles, cotxes amb aigua fins a la meitat de les rodes, marres carregades de canalla, dones amb cotxets i amb carros de la compra fent autèntiques filigranes per a no embutir-se en el fang i alguns que s'ho agafen amb un cert sentit de l'humor i s'arremanguen els pantalons per a fer la "travessia" d'accés o de sortida del metro.

Però el problema no es limita als pocs metres que envolten la sortida del metro, sino que aquest es prolonga a tot el llarg del descampat que va fins el carrer Cartagena, passant per darrera dels terrenys de Sant Pau, els quals ofereixen també un espectacle deplorable degut als amuntegaments d'escombraries que hi ha i a la manca total de llum, que juntament amb el desgraciat terreny i amb l'existència d'una sola voravia emprada en la seva major part del dia com a "parking", fent que efectuar aquest recorregut sigui de nit una autèntica aventura, agreujada en algunes ocasions per la presència d'algun "masclista lligón" que de moment l'únic que ha fet ha estat espantar alguna noia, però que donada la situació descrita no ens estranyaria que en alguna ocasió haguessim de lamentar fets més greus.

Creiem que ja ha arribat el moment d'exigir d'una vegada i per totes que l'Ajuntament es faci càrrec de la situació i arrangi d'una manera definitiva tota aquella zona que malgrat estar destinada a què hi passi el "famós" i tant impopular Cinturó de Ronda, és un lloc de pas continu que exigeix pel dret que hi tenim els que en patim les conseqüències -que com sempre som els veïns- una urgent i com deiem abans definitiva solució.

fem nous socis

NOM I COGNOMS	Edat
DOMICILI	Telèfon
PROFESSIO	ACTIVITATS PREFERIDES
DATA PROPOSTA	SOCI QUE PROPOSA
DATA D'ALTA	
les quotes demano que es siguin liquidades per:	semestres
	anys
Signatura	
Banc o Caixa	
Domicili	
Senyors,	
Els prego que atenguin amb càrrec al meu compte corrent o llibreta	
no	
els rebuts que els presenti per cobrar	
l'Associació de Veïns "Joan Maragall", a nom de	
Firmat	
TITULAR DEL COMPTA	

A. DE VEÏNS JOAN MARAGALL
C. LA BUBAL, 40-42

Associació de Comunicació
i Hemeroteca General
CSGOC

RADIOTRÒNICA EN LLUITA

Des del dia 15 de maig, 97 treballadors de Radiotrònica, empresa situada al carrer Segle XX del barri, es troben parats perquè l'empresa no els dona feina. Cada matí es dirigeixen al magatzem i romanen de braços plegats. Aquesta situació no és altra cosa que una pressió per obtenir l'acomiadament dels treballadors o facilitar l'autorització de la rescissió de contractes per part de la Delegació del Treball.

Radiotrònica ha tingut fins ara com a únic client, pràcticament, a la Companyia Telefònica Nacional. És una empresa vinculada a Agroman i a la mateixa Telefònica i amb molt poc capital ha obtingut fins ara abundantíssims beneficis. El sistema és simple: Telefònica aporta tots els materials necessaris de manera que Radiotrònica es converteix amb una mena de "prestamista" que agafa personal (molts d'ells, això sí, especialitzats: empalmistes i zeladors) i el porta als llocs de treball a on es dediquen a fer esteses de noves línies de telèfons o a la conservació de les ja existents. Radiotrònica, degut a les vinculacions de capital i fins i tot familiars, guanyava les subhastes de la telefònica amb pressupostos alts, el que permetia arrodonir encara més el negoci.

Actualment, se'ls hi diu als treballadors que la Telefònica té saturades les necessitats i que per tant Radiotrònica està sense feina. Això, evidentment, és una mentida com una catedral, doncs tots sabem molt bé els grans déficits que actualment ofereix el servei públic de telèfons (vegeu el butlletí anterior) i, en concret, al Guinardó està projectat ampliar 12000 noves línies per a fi d'any, i els treballs d'ampliació, que sapiguem, estan molt endarrerits. La realitat dels fets és que es preten una reestructuració empresarial, i a aquest fi s'ha creat el 1975 una nova empresa, SINTEL, lligada directament al Consell d'Administració de la Telefònica. El capital no té entranyes i juga amb "la força de treball" com si no es tractés de persones, amb uns drets i unes necessitats.

L'Associació s'ha solidaritzat públicament amb aquests treballadors, i en aquest cas, al mateix temps que defensem, també, els nostres drets com a veïnat a disposar d'un servei telefònic eficaç i no sotmès a l'especulació d'uns quants. Exigim que se'ls hi dongui treball i garanties o, en tot cas, passin a la plantilla de la Telefònica amb tots els seus drets actuals respectats. I exigim, també, tenir nous telèfons al barri abans de fi d'any.

GUANYEM UNA ESCOLA GRATUITA I PÚBLICA

El diumenge dia 5 de juny la vocalia d'ensenyament de l'Associació, juntament amb un grup de pares varen informar des del mateix carrer als veïns sobre la necessitat d'emprendre conjuntament la tasca de fer realitat ja pel curs 1978-79 una escola pública, gratuïta i catalana que escolaritzi 512 nens del barri, en el solar situat entre l'Avda. Verge de Montserrat i Cartagena, que l'Ajuntament ja ha acceptat de proposar com zona escolar en el Pla d'Urgències.

Cal a partir d'ara pressionar a fi que el que està escrit sobre el paper passi a ser una realitat sobre el terreny. Però cal encara més: si

volem una escola amb un ensenyament de qualitat, una escola a la que els nens hi vagin amb gust, una escola amb un equip de mestres ben conjuntat, una escola on s'escolti els pares, una escola que sigui de tots: pares, mestres, nens i altres treballadors que hi dediquin el seu esforç, CAL QUE DES D'ARA GESTIONEM AQUESTA ESCOLA ENTRE TOTS. L'ESCOLA PÚBLICA L'HEM DE FER. SI AIXÍ LA VOLEM, DES D'ARA I NO ESPERAR QUE ENS DONIN PERMIS AMB UN DECRET. (Informa't i participa cada dimarts a les 22 hores a l'Associació de Veïns).

Calaix de sastre...

EL PARC DE LES AIGÜES

El Parc de les Aigües és el pulmó del barri, així ho demostra essent zona verda des de l'any 1956. El nostre barri el necessita.

Heu entrat al parc? Em temo que no, però l'hauréu vist des de l'exterior. Jo he entrat uns cinc o sis metres endins i he pogut contemplar l'abundància d'arbres com de xope i plantes de totes menes.

Per què el defensem tant? Perquè les societats constructores volen transformar-lo en edificis i s'omplirà de deixalles i porqueria que llencem els humans. Això crec que passarà i ha passat. Per què volem el parc? Perquè com ja he dit abans és el pulmó del barri, perquè volem córrer, jugar i fins i tot la tranquil·litat. El volem perquè els grans facin el seu descans i per salvar-lo de la constructora i C.I.A. Però hem de respectar-lo perquè no sols estem nosaltres, també estan els animals, encara que no ho sembli aquest bosc petit està ple de vida, fins i tot un ornitòleg podria tenir el seu observatori al parc. Però jo em temo que quan obrin el parc, el nostre parc, passi el que va ocórrer amb les poques i petites plantes que ens van posar sota el pont del Cinturó de Ronda. Tots sabem que aquelles plantes van ser trepitxades per tots i només queda sorra i terra pelada, espero que això no ocorri en el nostre parc.

Pels afeccionats al futbol, jo faria una ampla extensió dins el parc, per a jugar-hi.

Seria un gran orgull per a nosaltres i el nostre barri tenir un parc net, pur, i ple de vida.

VOLEM EL PARC DE LES AIGÜES !!

MANEL MAS, 14 anys 8è d'E.G.B.
ESCOLA ARTUR MARTORELL

FESTES DEL GUINARDO

Dues imatges de les festes celebrades al barri des del 24 d'abril fins el 8 de maig. L'alegria del cerca-vila i els músics de la banda

municipal serveixen de resum gràfic de la festa major del Guinardó 1977. I fins l'any que ve...

REVETLLA DE SANT JOAN AL PARC (encara a la part de fora)

Abans que la dispersió de l'estiu ens separi, uns per aquí els altres per allà, tenim una cita "revetllera" de comiat, de recompte del que hem fet, de promesa de retrobar-nos després de vacances. El dia 23, al captard, a la plaça Alfons X, celebrarem la Revetlla de St. Joan, on hi haurà actes per tothom, des dels xics fins als més grans, balleruga, coca i xampany, paperets i serpentes... i un espectacle que ens explicarà la vida, miracles i disort del Parc de les Aigües. Apuntau-vos a la vostra agenda aquesta festa, US ESPEREM !!

EL CINTURO DE RONDA EN MAQUETA

Tots els dies feiners, de 5 a 8 h. de la tarda es pot visitar al barracó instal·lat a la Plaça Alfons X la maqueta del que serà el Cinturó fins a Sant Quintí, així com els accessos als túnels de la Rovira i la Plaça Alfons X. Maqueta molt simple i que no aclareix massa els dubtes que tenen molts veïns sobre la solució definitiva d'aquesta obra tan impopular que és el Cinturó. Però val la pena anar-la a veure i aprofitar l'ocasió per a discutir allà mateix amb els veïns el nostre futur col·lectiu i de prendre part activa en la seva construcció.

ANTWERPEN

boutique

MODA
PER A
TOTHOM

La Bisbal, 40-42 tel. 235 7851

Carena

LIBRERIA/PAPELERIA

Material escolar y de oficina
Colecciones · Encuadernación
Imprenta · Juguetes educativos
Artículos para regalos.

Av. Virgen de Montserrat, 183 bis - Tel. 255 53 37
Barcelona (13)

UAB
Biblioteca de Comunicació
Social i General
CEDOC

ESCOLA ESTEL

escola de barri
pels nens del barri

E.G.B. 1.ª etapa
E.G.B. 2.ª etapa
Parvulari
Maternal
B.U.P. (en preparació)

matrícula oberta

ESCOLA ESTEL

Pge. Alt del Turó, 13 i 22 (Guinardó)

**CONFITERIES
BOMBONERIES**

J. Ramon

Av. Verge de Montserrat, 202 Telèf. 255 53 33
Pla dels Fornells, 22 (Verdún) Telèf. 359 85 04

BARCELONA

calzado para mujer,
niño y caballero

gran surtido en
bolsos, cinturones,
billetteros y monederos

calzados
Tamangos

boutique piel

Av. Virgen de Montserrat, 179-181

UAB
Biblioteca de Comunicació
General
CEDOC

vina a sardenya 550 o major de gràcia, 96

MC

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC